నగరంలో నాడుగోళ్లు

డి. కామేశ్వరి

సాయంత్రం ఐదున్నరయింది. వడగాడ్పు కాస్త తగ్గి చల్లగాలి తిరిగింది. ఎండకి భయపడి ఇళ్ళల్లోంచి బయటికిరావడానికి భయపడ్డ వాళ్ళందరూ నెమ్మదిగాబయటికి బయలుదేరుతున్నారు. ఆఫీసులనించి ఉరుకులు పరుగులతో ఇళ్ళకి చేరేవారు, బజార్లకి సినిమాలకి బయలుదేరిన వాళ్లు...ఎక్కడ చూసినా జనం! ఎటు చూసినా హడావిడి! ఏదో ప్రళయం ముంచుకొస్తున్నట్టు ఎవరికి వారే హడావిడిగా పరుగులుపెట్టే జనంతో రోడ్లన్నీ నిండిపోతున్నాయి.

ఫ్యాక్టరీ కూత పెట్టింది. బిలబిలలాడుతూ జట్లుజట్లుగా కూలీలు చేతిలో క్యారియర్లతో ఉషారుగా బయటికి వస్తున్నారు.

రంగి, నర్సింలు నవ్వుకుంటూ మాట్లాడుకుంటూ ఇంటికి బయలుదేరారు. త్రోవలో జనాన్ని, సిన్మిమా పోస్టర్లనీ, దుకాణాలలో నగలు, చీరలు చూస్తూ గబగబ నడవసాగారు. బజార్లుదాటి కొంతదూరం వెళ్లాక మామూలుగా సరుకులు కొనే పచారీ దుకాణం ముందు ఆగారిద్దరూ. రంగి చీరకొంగు నించి మడతలు పడిన మూడు రూపాయలు తీసింది. బియ్యం, అణా చింతపండు, అణా మిర్చి, అణా ఉప్పు అవీ కొంది. వెంట తెచ్చుకొన్న సీసాకాయలలో పావలా నూనె, బేడ కిరసనాయిలు పోయించుకుంది. నర్సింలు పది పైసల బీడీలు కొని ఒకటి అంటించుకున్నాడు. దిక్కులు చూస్తున్న రంగిని 'ఏటేస్ చూత్తండావు...నడు.' అన్నాడు. రంగి బుర్రగోక్కుంది. 'వుండుమావా, ఏందో మరిచిపోయాను...' ఇంకేది కొనాలో ఆలోచిస్తూ నిల్చుంది ... 'ఆ ... ఆ... సావుకారూ, పదిపైసల సోడా కారం యీయి. మరిగంట రెండణాల ఉల్లి

పాయలుకూడాగట్టు ... అదిగో ... ఆ ఉప్పు బిస్కత్తులు ఓ పదిపైసల వియ్యి' అంది. షావుకారు ఇచ్చిన పొట్లాలు అన్నీ చీరకొంగున కట్టుకుంది. బియ్యం నర్సింలు పైపంచలో మూటకట్టింది. సీసాకాయలు, క్యారియర్ పట్టుకుని, షావుకారికి డబ్బిచ్చి బయలుదేరింది. 'పద మా(వా!' ... నాలు గడుగులు వేశాక మార్కెట్టు రాగానే... 'రంగీ, సాపలు కొందారేటి?' అన్నాడు నర్సింలు. 'ఏటిమా(వా,సాపలు, మాంసం రోజూ కొండానికి మనం లచ్చాది కొర్లమా...' అంది.

'కొనేస్, రొయ్యలు కొని, యిన్ని ఉల్లిపాయలేసి, కమ్మగా పులుసెట్టే యియాల!' పులుసు గుర్తొచ్చి నర్సింలు నోట్లో నీరూరుంది. బీడీ తీసి కుసుక్కున ఉమ్మాడు. రంగి పావలా రొయ్యలుకొని క్యారియర్ గిన్నెలో పెట్టుకుంది. 'నడు మా(వా, చీకట్టడాది ... గుంటలేం సేస్తు న్నారో...' అడుగులు త్వరగా వేస్తూ అంది.

'ఉండే, పదిపైసలు మల్లెపూలు కొన కూడదంటే రంగీ!' రంగి వద్దని వాదించే లోపలే నర్సింలు ఓ దండ కొని వాసన చూసి రంగికి ఇచ్చాడు.

ఇద్దరూ గుడిసె చేరేసరికి దీపాలు పెట్టారు. తల్లిని చూసి రంగి ఆరేళ్ళ కూతురు నాలుగేళ్ళ కొడుకు మట్టిలో యిరుగుపొరుగు పిల్లలతో ఆడుతున్న వాళ్లు పరిగెత్తుకు వచ్చారు. రంగి కొంగు విప్పి తెచ్చిన బిస్కట్లు ఇద్దరి చేతుల్లో పెట్టింది. బిస్కట్లు చేతిలో పడగానే ఇద్దరి మొహం విప్పారింది. మళ్లీ ఆడుకోడానికి పరిగెత్తారు. రంగి చూరు లోంచి తాళం తీసి గుడిసె తలుపు తెరిచింది. తెచ్చినవన్నీ క్రింద పెట్టి తడుముకుని దీపం బుడ్డితీసి కిరసనాయిలు పోసి వెలిగించి గూట్లో పెట్టింది. నర్సింలు గుడిసెలోంచి రెండు నులకమంచాలు తీసికెళ్ళి వెనకాల దడికట్టినఖాళీ జాగాలో పడేసి, కాళ్ళు చేతులు జాడించుకుని ఓ మంచం వాల్చుకు పడుకున్నాడు.

రంగి గబగబ పెరట్లో ఇటిక పొయ్యిమీద నీళ్ళకుండ పెట్టి రెండ చితుకులు మంటపెట్టింది. ప్రొద్దుట గబగబ యింత అన్నం వండుకు తామిద్దరికి ఇంత క్యారియర్లో పెట్టుకు పిల్లలకి ఓ కుండలో యింత ఉప్పేసి అన్నంలో నీళ్ళుపోసి పెట్టుంది. పిల్ల లిద్దరూ దగ్గర్లోని ఎలిమెంటరీ స్కూల్లో చదువుకోడానికి పోయి మధ్యాహ్నంవచ్చి ఆ గంజన్నం తింటారు. ఆ కుండలు, మూకుడ్లు అన్నీ తోమి, పొయ్యి రాజేసి ఎసరు పెట్టింది రంగి. చాటలో బియ్యం పోసుకుని పెరట్లో కూర్చుని మొగుడితో కబుర్లు చెప్పుతూ రాళ్ళేరింది. రొయ్య లన్నీ శుభ్రంగా కడిగి బాగుచేసి పెట్టు కుంది. నీళ్లు కాగగానే మట్టిలో పొర్లు తున్న పిల్ల లిద్దర్ని లాక్కొచ్చి సబ్బు బిళ్ళతో తోమి గోరువెచ్చటి నీళ్ళ

పోసింది తరువాత తనూ రెండు చెంబులు పీటమీద పెట్టుకొని పోసుకొంది. తరువాత మామని పిలిచి వీపుతోమి నీళ్ళు పోసింది. ఆ కుండలో మరికాసిని నీళ్లు మరిగాక తెచ్చిన సోడాకారం వేసి విప్పిన కుళ్ళు బట్టలన్నీ నాన బెట్టింది. ఎసరు మరిగాక బియ్యంపోసి అన్నం వార్చి, గబగబ రొయ్యలపులుసు కాచింది. సావకాశంగా కొప్పు ఊడదీసి నున్నగా దువ్వుకొని, మల్లెపూలు పెట్టుకుంది. పొయ్యి ఆర్పేసి పిల్లలకి, మొగుడికి అన్నాలు పెట్టింది. వాళ్ళు ఆవురావురుమంటూ అన్నం తింటూంటే తన కడుపు నిండిపోయినట్లనిపించింది రంగికి.

'పులుసు మాకమ్మగా వుందే రంగీ' అంటూ మరే యింత అన్నం పులుసేసుకొని కలుపుకొన్నాడు. అందరూ తిని లేచాక ఆ మూకుడులోనే తనూ తింది. మిగిలిన అన్నంలో నీళ్ళుపోసి ప్రొద్దుటికి ఉట్టిమీద పెట్టింది. కుండలు కడుక్కొని, దీపంబుడ్డి ఊదేసి, తడిక కట్టేసి పెరట్లో మంచం దగ్గరకి వచ్చింది. పిల్లలిద్దరూ

పగలల్లా ఆడి, సాయంత్రం నీళ్ళు పోసుకొని వేడన్నం తిని వళ్ళుమరిచి నిద్ర పోతున్నారు. రంగి రావడం చూసి కాలుస్తున్న బీడి దమ్ములాగి అవతల పారేశాడు నర్సింలు. తన ప్రక్కన పడుకున్న కొడుకుని అవతల కూతురు పడుకొన్న మంచంమీద పడుకోబెట్టాడు. 'ఏ వెండలు మాఁవా? మండ బెట్టేస్తూంది...అబ్బ... అబ్బ...కాస్త సల్లగాలి తిరుగుతోంది యిప్పుడే!' రంగి చీర దులుపుకొని మంచంమీద కూర్చుంది.

"మాఁవా, రేపు సినిమా కెళ్దారే... అదేందో సానా బాగుందట అప్పి సెప్పింది."

"సినిమా వూసు ఇప్పుడెందుకేస్... రేపు సూద్దాంలే..." అన్నాడు నర్సింలు రంగి చేయిపట్టుకొని లాగుతూ.

"ఉండు మాఁవా, నీ కెప్పుడూ ఇదే మాలోకం!" అంటూ గునిసింది రంగి. "మాఁవా...మరిగంటేం...ఆ పొద్దు సీతాలు కట్టుకుందే...అలాంటి లైలాను స్సిల్కు కోక కొనుక్కొంటాను అమ్మోరి జాతరకి..." కోరిక బయటపెట్టడానికి మంచి సమయం ఏదో రంగికి తెల్సు ఇలాంటప్పుడు అడిగితే మాఁవ కాదనడని తెల్సు రంగికి.

"కొనుక్కొందుగానిలే... ఏ పాటి డబ్బు కూడబెట్టినావేటి?" అన్నాడు నర్సింలు రంగి తలలో మలెలు వాసన చూస్తూ.

"వుందిలేమాఁవా, సీరకి సరిపోతది! ఒక్క సీర కాస్త మంచిదుంటే ఏ సినిమాకో ఎల్లినప్పుడు కట్టుకుందారని..."

రంగి, నర్సింలు ఇద్దరూకలసి రోజుకి నాలుగు రూపాయలు ఆర్జిస్తారు. మూడు రూపాయలు బియ్యం, ఉప్పు, కూర నారకి సరిపోతుంది. ఓ అర్ధరూపాయిలో నర్సింలు బీడిలు, చా ఖర్చు, కర్రపుల్లలు ఏవో ఖర్చుకి సరిపోతుంది. ఆ మిగిలిన అర్ధరూపాయి రంగి ఓ ముంతలోవేసి దాస్తుంది. ఆ డబ్బులోనే సినిమాలకి, నర్సింలు వారానికోసారి చుక్కేసుకోడానికి, అప్పుడప్పుడు బట్టా పాత కొనుక్కోడానికి దాస్తుంది రంగి. "సరేలే, కొందూగాని..." మాటలతో జాప్యం సెయడం ఇష్టంలేక రంగిని దగ్గరికి లాక్కున్నాడు నర్సింలు... నర్సింలు చుక్కేసుకున్నప్పుడు తప్ప మిగతా సమయంలో రంగిని నెత్తిమీద పెట్టుకుంటాడు. ఆ నిషాలో తన్నిన తన్నులు రంగీ ఆ వెంటనే మరిచిపోతుంది... 'వుండుమాఁవా... ఓరన్నా సూత్తారు!' ముద్దులు గునుస్తూనే, రంగి దగ్గరచేరింది

* * *

ఆరుగంటలు రంగు రంగున కొట్టింది. సుబ్బారావు రాస్తున్న ఫైళ్ళలోంచి తలెత్తి చూశాడు ఆరుగంటలు! ఇంకా రాయాల్సినవి, అర్జంటనబడేవి అర డజను పైన వున్నాయి! కాళ్ళుచేతులు లాక్కుపోతుంటే కుర్చీలో వెనక్కి జార

పడి కాళ్ళు చేతులు చాచుకుని ఆపలిం చాడు బద్ధకంగా సుబ్బారావు... అతనికి కడుపులో ప్రేగులు అరుస్తున్నాయి... పొద్దుట తొమ్మిదింటికి తిన్నతిండి! మధ్యలో టీ అనబడే వేడినీళ్ళు తప్ప కడుపులో ఏం పడింది?... లాభంలేదని ఫైళ్ళు మూసేసి, రాయాల్సినవి చంకన పెట్టుకుని, సైకిలుకి కట్టుకుని కాళ్ళీడ్చు కుంటూ తొక్కుకుంటూ బయలుదేరాడు ఇంటికి సుబ్బారావు.

గుమ్మంలో తనకి స్వాగతం పల్కడా నికి నిల్చున్న పెళ్ళాన్ని చూసేసరికి గుండె గుభేలుమంది సుబ్బారావుకి! బియ్యం! పాలడబ్బా!... ఆ మాటలు గుర్తొచ్చేసరికి భార్యమొహం చూడడానికి భయంవేసి వెనక్కి తిరిగి పారిపోవాలని పించింది!...ప్చ్! లాభంలేదు. ఎన్నాళ్ళు ఎక్కడికి పారిపోగలడు? బెదురుతూనే సైకిలు దిగాడు. సైకిలువంక ఆశగా చూసిన సత్యవతికి ఫైళ్ళుతప్ప ఏం కన పడలేదు. కొర కొర చూస్తూ లోపలికి వెళ్ళింది.

"పాలడబ్బా తేలేదన్నమాట. మనం ఇన్ని నీళ్ళుతాగి పడుకోగలంగానీ, నోరు వాయిలేని ఆ పసిదాన్ని ఎలా వూరుకో బెట్టను! అన్నింటికి గంగిరెద్దులా తల ఊపి, వెళ్ళి ఆ ఆఫీసులో కూర్చుంటారు. ఇంట్లో పెళ్ళాం పిల్లలు చచ్చిందీ బ్రతి కిందీ మీ కక్కరలేదు... ప్రొద్దుటవెళ్ళి సాయంత్రం ఇంటికొచ్చే మీకు నా చావెలా తెలుస్తుంది..." దండకం ఆరం భించింది భార్య. ఆ మాటలు క్రొత్తవి, విననివిగావు కనక సుబ్బారావు జవాబు చెప్పలేదు! చెప్పడాని కేముంది! బట్టలు విప్పి లుంగీ చుట్టబెట్టుకున్నాడు.

"మాట్లాడకండి. నేను వాగి వాగి చావడంతప్ప మీ కేం బాధ! పసిపిల్లకి పాలులేవని చెప్పినా మాట్లాడకుండా బెల్లంకొట్టిన రాయిలా వూరుకునే మీరు మనిషా, బండరాయా? బియ్యంలేవు... ఇంకా సేపటికి ఆవురావురుమని పిల్లలొచ్చి పడతారు... ఏం పెడతాను వాళ్ళకి నా శ్రాద్ధం?... మాట్లాడరేం..."

"ఏం మాట్లాడమంటావు? డబ్బుంటే తేవాలని నాకు తెలీదా? డబ్బుకోసం అం దర్నీ అడిగాను. ప్రతినెలా ఇరవై తారీకునించి మనబ్రతుకు అప్పులబ్రతుకే. ఎవరిస్తారు అస్తమానూ... అవి తీరవని వాళ్ళకి తెలిసి ఎలా యిస్తారు..." నీరసంగా అన్నాడు సుబ్బారావు.

"మరెలా?... పిల్లలకేంపెట్టను?... ఏనీళ్లో ఆనీళ్లు అవుపాలు పడదామన్నా, పాలది రెండునెలల బకాయి యిస్తేగాని పాలు పోయనంది! దాని కాళ్ళావేళ్ళా పడితే అర్ధశేరు ఇస్తుంది. కాఫీకి, మజ్జిగ నీళ్ళకి సరిపోతున్నాయి అవి... నేనేం చేస్తాను..." దిక్కుతోచక తల కొట్టు కుంది సత్యవతి.

"వెధవ సంసారం, వెధవపిల్లలు... అందరంకలిసి కట్టగట్టుకుచద్దాం. అప్పటికి

గాని మనకు విముక్తిలేదు. వెధవపిల్లలు. పిల్లలా నాశత్రువులుగానీ. ఎక్కడలేని డబ్బూ వీళ్ళ పాలడబ్బాలకి, మందులకే చాలడంలేదు."

"అవునవును ... పిల్లల్ని కనడం తెలుసుగానీ, పోషించేసరికి శత్రువు లవుతారు ... పదండి వాళ్ళ పీకా, నాపీక కలిపి నొక్కేయండి... తర్వాత హాయిగా వుందురుగాని ..." ఆరుస్తూ కళ్ళొత్తుకుంది సత్యవతి.

"నోరుముయ్యి కాసేపు. వెధవగోల అక్కడ చచ్చీచెడి యింటికొచ్చేసరికి యిక్కడ సీగోల వెధవ సంసారం. ఒక్కనాడూ సుఖంలేదు మీరుకాదు నేనేచావాలిఉరెట్టుకుని...ఎక్కడసుఖపడి పోతాననో నాపీకకి నిన్ను కట్టబెట్టారు గుదిబండలా చావడానికన్నా లేకుండా." చాతకాని ఉక్రోషంతో అరిచాడు సుబ్బారావు.

"అనండనండి ... ఇంట్లో వస్తువులు లేవనడం నాతప్పు ' ఎక్కడనించి తెచ్చి మీ అందరికి వండి వారుస్తా నను కున్నారు... ఇరుగింటినించి, పొరుగింటి నించి పూట గడుపుకొస్తూంటే మీకు తెలీకుండావుంది యింక నావల్లకాదీ బదుళ్ళుతేవడం. ఎలాతెస్తారో, ఎక్కడ నించి తెస్తారో బియ్యం తెస్తేనే వండు తాను... లేకపోతే పస్తులుండండి ..." విసురుగా వెళ్ళిపోయింది సత్యవతి

సుబ్బారావుకి యీ సంసారం గురించి తలుచుకోడానికే భయం! నలుగురు పిల్లలతో నూటఎనభై రూపాయల జీతంలో యీసంసారం ఎలా యీదాలో సుబ్బారావుకి తలబద్దలు కొట్టుకున్నా తెలియదు. చాలీచాలని జీతం! ఆకాశా న్నంటే ధరలు' ఆకలి, ఏడ్పు, రోగాలు, రొచ్చులు, మొత్తుకోళ్ళు. వీటన్నిటి నించి తనకి విముక్తి ఎలాగో పాపం సుబ్బారావుకి అర్థంగాని విషయం! 'లేదు' 'లేదు' అన్న పదంతప్ప 'వుంది' అన్నమాట సుబ్బారావు డిక్షనరీలో ఎంత వెతికినా కనబడదు...

'లేదు' – యీపూట అన్నం లేదు గాబోలు! ఆమాట అనుకుంటే సుబ్బారావు ఆకలి మరింత పెరిగింది. సాయంత్రం ఇంటికొచ్చాక ఆ పోసే కాఫీనీళ్ళన్నా పోయలేదు భార్య ఉదయం రెండు చెంచాల కాఫీగుండ అప్పుతెచ్చి కాఫీ చేసింది. కాఫీపొడి లేదని నిన్ననే చెప్పే సింది. తెలుసుండి అడిగి చివాట్లుతినడం ఎందుకని ఊరుకున్నాడు సుబ్బారావు సత్యవతి ఎక్కడో అప్పుతెచ్చి అన్నం వండివుండదా అన్న చిన్న ఆశవుంది అతనికి భోజనానికి పిలుపుకోసం వళ్ళంతా చెవులువేసుకుని ఎదురుచూశాడు ఎంతకీ సత్యవతి పిలవలేదు నిజంగానే చేయలేదా ఏమిటిఖర్మ!...వంటింటివైపు వెళ్ళి చూడాలంటే అభిమానం అనిపిం చింది. చాపేసుకుని, కాళ్ళు ముడుచుకుని పొట్టలో పెట్టుకుని పడుకున్నాడు

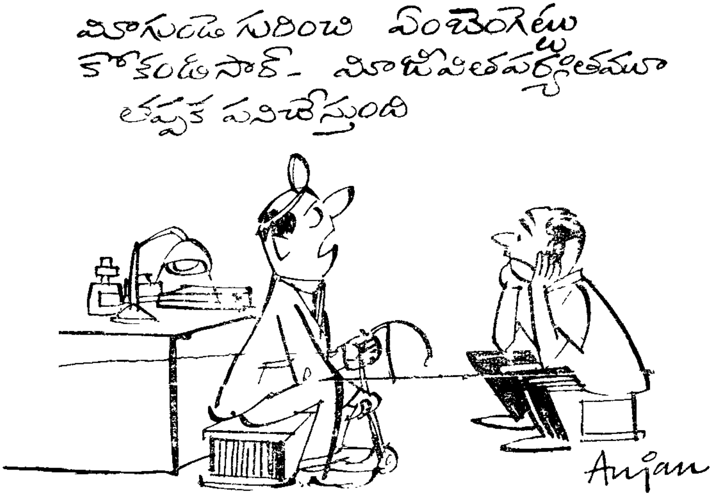

సుబ్బారావు. చిన్నకునుకు పడుతూండగా 'అన్నానికి దయచేయండి' అన్న సత్యవతి పిలుపు వినిపించింది. దిగ్గున లేచాడు సుబ్బారావు. ఆ పిలుపులో ఆప్యాయత, ఆదరణ లేవని తెలిసినా, పౌరుషం అన్న మాటకి అర్థం మరిచిపోయిన సుబ్బారావు వెంటనే లేచివెళ్ళి విస్తరిముందు కూర్చున్నాడు. ఆవురావురమంటూ వెళ్ళిన సుబ్బారావుకి విస్తరి చూసేసరికి ఆకలి చచ్చిపోయింది. ఇంత పెసర పచ్చడివేసి అన్నం వడ్డించింది భార్య... 'కూరేం చెయ్యలేదూ!' భయపడుతూనే అడిగాడు సుబ్బారావు...'ఆ...చేస్తాను... సంచులతో కూరలు తెచ్చి నా మొహాన దిమ్మరిస్తున్నారు... రెండుపూటలా కూరలు వగలడి వారుస్తాను...' చేతులు త్రిప్పుతూ పెళుసుగా అంది సత్యవతి. పచ్చడి కలిపి నోట్లో పెట్టుకుంటే గొంతు దిగనంది. 'ఓ నెయ్యిచుక్కో, నూనెచుక్కో వెయ్యి!' అందామని నోరు తెరిచి మళ్లీ మూసుకున్నాడు సుబ్బారావు, వచ్చే జవాబు తెలిసి.

'మధ్యాహ్నం పాదున కాసిన నాలుగు దొండకాయలు మీ మట్టుకు కూర చేశాను, పిల్లలకైనా ఓ ముక్క వేయకుండా. గుప్పెడు పెసరపప్పుంటే యీ పూటకి పచ్చడన్నా చేశాను. రేపు అదీవుండదు...' సత్యవతి ఏదో చదువుతూనే వుంది. సుబ్బారావు పచ్చడిముద్దలు గుటుకు గుటుకు మింగి చారు అనబడే వేడినీళ్ళు పోసుకుని రెండుముద్దలు తిని, మజ్జిగ అనే చల్లనీళ్ళు వేసుకున్నాడు... 'యింత ఉప్పన్నా తగరెయ్యి' మొహం చిట్లించి అన్నాడు మజ్జిగఅన్నం నోట్లో పెట్టుకుని.

'బాగుంది విసుగు. గడ్డ పెరుగు వేస్తాను. మీరు రెండుచేతుల్లో డబ్బు

పోస్తున్నారని డబ్బుమాట ఎత్తితే నా అంత ఎత్తు ఎగురుతారుగానీ, విస్తరి ముందు కూర్చునేసరికి విస్తరి నిండాలి '

'నోరుమూద్దూ యీ తిండన్నా తిన నిస్తావా, వెధవసొదా నీవూ ' కసిరాడు సుబ్బారావు చెయ్యి కడుక్కుని గదిలోకి వెళ్ళేసరికి పిల్లలు చింకిచాపలమీద, కుళ్లు బొంతలమీద ఒకర్నొకరు కరుచుకుని నిద్రపోతున్నారు. వన్నవాటిల్లో మంచి ప్రక్కమీద సుబ్బారావు నడుం వాల్చాడు గట్టిగా కాళ్ళు చాచుకుంటే ఏ పెట్టెలో, సామానులో కాళ్ళకి తగుల్తాయి ఒకేగది-సామానుగది, పడకగది అన్నీ అదే! ఇంకోటి వంటగది, నలుగురూ ఒకసారి కూర్చుని భోజనం చెయ్యడానికి సరి పోదు ..అదే కృష్ణప్ప రూపాయలద్దె! నిద్రపోతున్న పిల్లలవైపు చూడడానికి కూడ సుబ్బారావుకి భయం ' వాళ్ళ భవి ష్యత్తు భూతంలా ఎదుట నిలబడి భయ పెడ్తోంది వెధవబ్రతుకు! కిన్నపిల్లలే శత్రువుల్లా కనబడుతున్నారు! తనలాంటి వాళ్ళు అసలు పెళ్ళి చేసుకోడానికి వీలు లేదని గవర్నమెంటు రూలు పెట్టాలి ' పెళ్ళి చేసుకున్నా పిల్లల్ని కనరాదని రూలు ఉల్లంఘించినవాళ్ళకి ఉరిశిక్ష వేయాలి! అప్పుడుగాని తనలాంటివారికి విముక్తి లేదు తన ఆలోచనలు తనకే విపరీతంగా కనిపిస్తాయి సుబ్బారావుకి చాతకాని చవట ఆలోచనలు ' చంటిది లేచి ఆకలికిగాబోలు గీపెట్టి ఏడుస్తూంటే సుబ్బారావు ఆలోచనలు చెదిరిపోయాయి

లేచి సముదాయించడానికికూడా ఓపిక లేనట్టు అలా చూస్తూ వుండిపోయాడు ఫోంచేస్తున్న సత్యవతి విసురుగా వచ్చి మొగుడివైపు తీక్షణంగా చూసింది 'చంటిపిల్ల ఏడుస్తున్నా వినిపించదం లేదా? ఆహా హా! శతృత్వం ' కన్నపిల్లలమీద శతృత్వం సాగించే తండ్రిని మిమ్మల్నే చూశాను నోరు ముయ్యవే ముండా, ఏడిచావంటే చంపే స్తాను యీసారి రెండు మెతుకులు తినడానికి కూడా నోచుకోలేదు యీ కొంపలో ' ఎంత పాపం చేసుకుని యీ కొంపలో పడ్డానో ' ఏ నోములు, ఏ పూజలు చేసుకుంటేనో యిలాంటి మొగుడు, యీ పిల్లలు! రామచంద్రా పగవాళ్ళకికూడా వద్దు యీ నరకం ' ' తననెత్తి బాదుకుంది అంటచేత్తోనే పిల్ల వీపున రెండు బాదింది తీసికెళ్ళి వంటింట్లో కూలేసింది పిల్లని ' సుబ్బారావు కిదేం క్రొత్తకాదు! పాపం ఒక్కర్తీ చేసుకో లేక, యీ సంసారం యీదలేక విసు క్కుంటుంది ఆ అరుపులు, కేకలు లెక్క చెయ్యకుండా నిర్వికారంగా వుండడం ఏనాడో అలవాటు చేసుకున్నాడు సుబ్బా రావు

ఎప్పటికో యిల్లు సద్దుమణిగింది 'వెధవ దోమలు, ఉక్క .అబ్బబ్బ రాత్రన్నా సుఖంగా పడుకోడానికి లేదు గదా ఆరుబయట పడుకోడానికన్నా అదృష్టంలేదు యీ కొంపలో...' పగ

లంతా చాకిరిచేసి రాత్రన్నా సుఖ నిద్రకి నోచుకోడానికి లేదని ఆపసోపాలు పడుతూ విసురుకొంటున్న భార్యదగ్గరికి జరిగాడు సుబ్బారావు. "వెళ్ళండవతలకి" విసిరి కొట్టింది చెయ్యి సత్యవతి. "ఏం వున్నా లేకపోయినా, దీనికి లోటులేదు... నా దగ్గరికి రాకండి...చెబుతున్నాను, వెళ్ళండవతలకి...సిగ్గులేకపోతేసరి..." విదిలించి కసిరింది సత్యవతి. అన్ని విషయాల మాదిరిగానే యీ విషయంలోనూ భార్య మాటలు విదిలింపులు లెక్క చెయ్యడం మానేశాడు సుబ్బారావు. ఆ కసుర్లు లెక్కచేసి, తన బ్రతుకులో డబ్బవసరంలేని ఏకైక సుఖాన్ని, ఆ కొద్దిక్షణాల ఆనందాన్ని, ఆ స్వర్గాన్ని దూరం చేసికోలేడు సుబ్బారావు!

* * *

"సారీ! శాంతా...అయిదు గంటలకి బయలుదేరే వేళకి అర్జంటుగా ఏదో పనుందని ఛీఫ్ ఇంజనీరు ఫోనుచేసి ఆఫీసుకి రమ్మన్నారు.లేటయిపోయింది." కారు గేరేజులో పెట్టి లోపలికి వస్తూనే అన్నాడు కృష్ణమూర్తి, మొహం ముడుచుకుని లోపలికి వెళ్ళిపోతున్న శాంతతో వేడుతూ. శాంత మాట్లాడకుండా లోపలికెళ్ళి కాఫీ తెచ్చి టేబిల్‌మీద పెట్టింది. ముస్తాబు చేసికుని రెడీగా వున్న శాంతని నిరుత్సాహ పరచవలసి వచ్చినందుకు నొచ్చుకున్నాడు మూర్తి."కోపంవచ్చిందా శాంతా!...ఏం చెయ్యమంటావు చెప్పు, హెడ్ ఆఫీసుకి వెళ్ళి ఆ కాగితాలు చూపించి పని పూర్తిచేసుకుని వచ్చేసరికి ఆలస్యం అయింది. రేపు వెడదాం."

"ఇవాళ ఆఖరి రోజనిగాదూ. మీతో

అంతలా చెప్పాను." మొహం ముడుచుకొనే అంది శాంత

"అయితే నన్నేం చెయ్యమంటావు. పోనీ సెకండ్ షోకి వెడదామా ?"

శాంత మొఖం ఒక్కక్షణం వెలిగింది. అంతలోనే నిరుత్సాహంగా "పిల్లలో" అంది.

"పోనిద్దూ...యీ సినిమా చూడకపోతే ఏస్తామా. ఇది కాకపోతే మరోటి రేపు చూద్దాం. యీ నగరంలో సినిమాలకేం కొదవ. రేపు దేనికోదానికి వెడదాం. ఓకే !" భుజంమీద చెయ్యి వేసి దగ్గరకి తీసుకొని భార్యామణి అలక పోగొట్టడానికి ప్రయత్నిస్తూ అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"సర్లెండి...వదలండి......" చీర మార్చుకోడానికి లోపల కెళ్ళింది శాంత.

కాఫీ త్రాగి, పొద్దుట పూర్తిచేయని పేపరు చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. ఆడుకోడానికి వెళ్ళిన ఎనిమిదేళ్ళ రవి, ఆరేళ్ళ బేబి తండ్రి రావడం చూసి పరిగెత్తుకు వచ్చారు. ఇద్దరూ చెరోవైపు తండ్రిమీద పడ్డారు. "డాడీ బొమ్మల పుస్తకాలు తెచ్చావా ? డాడీ నా బూట్సు చాలడం లేదు. క్రొత్తవి కొనాలి డాడీ," అంది బేబి. "ఆ...నీకేనేంటి క్రొత్తవి, నా బూట్లూ చిరిగిపోతున్నాయి. నాకూ కొనాలి డాడీ." రవికూడా గొడవచేశాడు.

"అలాగే... అలాగే......కొంటానన్నాగా. ఫస్టు రాగానే కొంటానుగా... మరి అల్లరి పెట్టకండి ఇంక." యిప్పుడు గొడవ చెయ్యకండి జీతం రాగానే కొంటాను ..ఏం" ఇద్దర్నీ దగ్గరికి తీసుకుని ముద్దుపెట్టుకుని అభయం ఇచ్చాడు మూర్తి.

"బాగుంది... బొమ్మల పుస్తకాలకి కూడా ఫస్టు రావాలా ఏమిటి ? బొత్తిగా గుమాస్తాలా మాట్లాడుతారు." నవ్వింది శాంత.

"పేరుకి గెజిటెడ్ ఆఫీసర్ని. క్లాస్ వన్ ఆఫీసర్ని. తొమ్మిదివందల జీతం అన్న పేరేగాని మనదగ్గర ఏముంది ? నెలాఖరుకి దమ్మిడీ వుండదు చేతిలో.... ఎంతచెట్టుకి అంతగాలి ! రెండొందల జీతగాడికి అది చాలదు. వెయ్యివచ్చినా మనకి చాలదు !... వెధవది ఓ స్టేటస్ అంటూ ఏడ్చిందిగా, అది మెయిన్టైన్ చెయాలంటే... వెయ్యి రూపాయలనగా ఎంత ?..."

"అవునులెండి గానీ... యివాళ పేపర్లో చూశాను. కొత్తగా ఆల్విన్ ఫ్రిజిడేర్లు వాయిదాలమీద కొనుక్కోవచ్చని వుంది...మనమూ కొందామా?"

"మనకు రిఫ్రిజిరేట రెందుకు ?" అడ్డాడు మూర్తి.

"మనకెందుకేమిటి? బాగుంది. చల్లని నీళ్ళు త్రాగుతాం. కూరలకి, పళ్ళకి రోజూ బజారుకి పరిగెత్తకుండా వారానికోసారి కొని దాచుకోవచ్చు... కొందామండీ.... ఒకసారంటే డబ్బు పోగ

వదుకానీ, నెలనెలా తీర్చుకోవచ్చుగా..." ఉత్సాహంగా అంది శాంత.

"అబ్బ. యిప్పుడు ఎందుకుచెప్పు. కోరికలకి అంతంటూ ఎక్కడవుంది! కారు కారన్నావు... దాని లోను యింకా తీరలేదు... యిప్పుడు మళ్ళీ దీనికికూడా జీతంలో నెల నెలా కోత అవుతూంటే యింక మిగిలింది మనం ఏం తింటాం?"

"మీ చెప్పుడూ యింతే! ఏ సరదా లేదు... ఎప్పుడూ ఏదో తిండికిమాడిపో తున్నట్టు మాట్లాడుతారు... చేసేది ఆఫీ సరుపని! ఆ మాత్రం ఫ్రిజిడేరు కొను క్కునే తాహతు మనకు లేదా?... ఆ రామ్మూర్తి మీ కంటె పెద్ద ఆఫీసరా ఏమిటి?''

"రామ్మూర్తి కేం... ఫ్రిజిడేర్లూ కొం టాడు... ఎయిర్ కూలర్లు పెట్టిస్తాడు... అతనితో మనకేమిటి వంతు... అడ్డ దార్లు త్రొక్కితే ఏదన్నా చెయ్యొచ్చు..."

"పెద్ద సత్యసంధులు బయలుదేరారు లెండి... ఏది చెప్పినా యిలాగే అంటారు...'' కోపంగా లేచి వెళ్ళిపో యింది శాంత.

ఈ ఆడవాళ్ళకి బొత్తిగా ముందు చూపుండదేమిటో ఖర్మ! చిరాకు పడ్డాడు మూర్తి. యీ కోరికలకి అంతెక్కడ! స్కూటర్ అంది ముందు. తరవాత పిల్లలు ముగ్గురయ్యారు. స్కూటర్ చాలదు, కారు కొనాల్సిందే అంటే లోను తీసుకుని కారుకొన్నాడు. పోనీ కారుంటే టీ.ఏ వస్తుంది, కారు లోను తీరిపోతుందిలే అని వప్పుకున్నాడు. ఇప్పుడు ఫ్రిజిడేరు అంటుంది... తరువాత టేప్ రికార్డర్, రేడియోగ్రా మంటుంది! ఇంకొన్నాళ్ళు పోతే ఎయిర్ కూలరు లేకపోతే వుండలే నంటుంది!... ఆఫీసరన్న పేరుతప్ప గవర్నమెంటు జీతాలెంత? ఏం సరిపో తుంది? ఇంటద్దె రెండువందలు! సరే, హోదాకి తగినట్టు ఇంట్లో ఫర్నిచరుండాలి గదా! సరే, వంటవాళ్ళని యీ రోజుల్లో భరించలేంగదా అని శ్రీమతి కష్టపడ కుండా గ్యాస్ స్టవ్ లు, ప్రెషర్ కుక్కర్లు మొదలైన ఆధునిక సామాగ్రి కొన్నా డింట్లో... పిల్లలు ముగ్గురు! ఇద్దరికి కాన్వెంటు స్కూలు జీతాలు. బస్సు ఖర్చులు: తిండిఖర్చు ఏదీ తగ్గించుకో లేరుగా! వాళ్ళకి పాలు, పళ్ళు, గుడ్లు, ఏదీ మానలేరు! పిల్లలని సవ్యంగాపెంచా లనిగాదూ ముచ్చటగా ముగ్గురుని కన్నది! వాళ్ళ ఆరోగ్యం కంటె ఏది ముఖ్యం? ఇంకసరే సినిమాలు, మాగజైన్సు...చిల్లర ఖర్చులు ఎన్నో! ఏదీ మానలేరు; నెలాఖరుకి దమ్మిడీ మిగలదు! క్రింద తరగతి వారితో కలవ లేరు, పైతరగతి వాళ్ళని అందుకోలేరు. ఎటూకాని త్రిశంకు స్వర్గం తమది.

యీ బాధలేం ఆడవాళ్ళకి అర్థంగావు! పెళ్ళయిం దగ్గరనించి సినిమా సెట్టు లాంటి యిల్లు, సినిమా జీవితంలాంటి జీవితం కావాలి!...విసుగ్గా అనుకున్నాడు మూర్తి

శాంత వంటింట్లో దబదబ గిన్నెలు చప్పుడు చేస్తూంది ... అంటే కోపం వచ్చిందన్నమాట! . ఇంక, యీ ఫ్రిజిదేరు కొంటాననేవరకు ప్రాణం వున్న వాటిమీద, లేని వాటిమీద కంబ యిండ్గా కోపం తీర్చుకుంటుంది. భోజనం దగ్గరకూడా ఏం మాట్లాడకుండా విసురుగా వడ్డించింది. పిల్లలేదో అడిగితే 'నోరు మూసుకుని అన్నం తిని వెళ్ళండి' అని కసిరింది. పలకరిస్తే మరింత చిందులు తొక్కుతుందని మాట్లాడకుండా తిని లేచి వెళ్ళిపోయాడు కృష్ణమూర్తి.

పిల్లలకి నైటు డ్రస్సులు తొడిగి, దోమ తెరలు దించి, ఫానువేసి, గుడ్ నైట్ చెప్పి, టేబిల్లైటు వేసుకుని పుస్తకం తీసుకున్నాడు చదవడానికి కృష్ణమూర్తి. శాంత వంటిల్లుసర్దివచ్చి మాటా మంతీలేకుండా తనూ ఓ పుస్తకం తెరిచింది.

కృష్ణమూర్తికి పుస్తకంమీద దృష్టి నిలవలేదు. శాంత అలా మాట్లాడకుండా ముభావంగావుంటే ఏదోలా అనిపించింది. ఉదయం పదిగంటల లోపున పని తొందరలో హడావిడిగా వుంటుంది శాంత. తామిద్దరూ ఏం మాట్లాడుకున్నా రాత్రి భోజనం అయ్యాక ఓ గంటా రెండు గంటలు! శాంత ఏవేవో కబుర్లు చెపుతూంటే యిట్టే గడిచిపోయేది కాలం! శాంతతో మాట్లాడకుండా తనొక్కక్షణం వుండలేడు!

'శాంతా! అలా వున్నావేం చేయి పట్టుకుని అడిగాడు

"ఎలా వున్నాను!" పుస్తకంలోంచి దృష్టి మరల్చకుండానే అంది శాంత

"కోపంగా వున్నావు..మాట్లాడవేం.. కోపం వచ్చిందా?''

"వస్తే మీకేం?''

"ఏమిటి శాంతా! మరీ చిన్నపిల్లలా అవుతావు...ప్రతీదానికి అలకేనా?... నాకూ బోలెడు కోరికలున్నాయి...కానీ మన అంతస్థు చూసుకోవద్దూ!...''

"ఏం నేనేం కోరరాని కోరికలు కోరాను...వజ్రాలు, వైఢూర్యాలు కావాలన్నానా? ఎయిరోప్లేనులలో త్రిప్పమన్నానా? ఎయిర్కూలర్లు కావాలన్నానా. ఏం మన తాహతు ఫ్రిజిదేరు కొనుక్కునే పాటిదిగాదా?..." పుస్తకం ప్రక్కన పడేసి గంయ్‌మంది శాంత.

"ఆ...ఇదయ్యాక... ఒక్కొక్కటీ అవీ కావాలంటావు!'' నవ్వాడు.

"కావాలంటే అన్నీ కొనేస్తున్నారు కాబోలు! ప్రతీదానికి యిన్నిసార్లు అడిగితే గాని ఏదీకాదు! అన్నీ అడగ్గానే అమరుస్తున్నట్టు మాట్లాడకండి ... కొనకపోతే మానేయండి...సదా నా కొక్కరికేనా? యిప్పుడు కాకపోతే ముచ్చట ఎప్పుడు తీరుతుంది? వస్తువు యింట్లో వుంటుంది గదా అనిగానీ...''

"అవుననుకో. కాని డబ్బేది...చూస్తున్నావుగా ఖర్చులు!...పిల్లలు పెద్దవా

ళ్ళుపుతున్నారు రేపొద్దున్న వాళ్ళ చదువులు, పెళ్ళిళ్ళు అన్నీ జరగాలి. ఈ రోజుల్లో చదువులు, ఉద్యోగాలకి అవస్థలు ఎలావున్నాయో చూస్తున్నాపుగా వాళ్ళ భవిష్యత్ ఏమిటా అని ఆలోచిస్తే బెంగగా వుంటుంది వాళ్ళకి పెద్ద చదువులు చెప్పించాలంటే యిప్పుడు మనం జాగ్రత్తగా వుండాలి "

"అబ్బ! ఏదో పిల్ల పెళ్ళికి ఎదిగి కూర్చున్నట్టు, మొగపిల్లలిద్దరూ ఏ మెడిసనో, ఇంజనీరింగో చదువుతున్నట్టు మాట్లాడుతారేమిటి? పట్టుమని పదేళ్ళయినా లేని పిల్లలగురించి యిప్పటినించే బెంగ?"

"యిప్పటినించీ లేకపోతే అప్పుడెలా వస్తుంది? "

"బాగుంది ఎల్లకాలం మీరి జీతంతోనే వుంటారా! పిల్లలు పెద్దవాళ్ళయినట్టే మీ జీతం పెద్దదవదా? అయినా, నేనేవడిగితే వెంటనే చేశారుగనక వద్దులెండి మానేయండి సరదాకి అడిగాను అంతే." మొహం ముడుచుకుని అంది శాంత

"అదిగో ఆ కోపమే వద్దన్నాను... అంత కోపం అయితే ఎలా? సరే... నాకేంపోయింది. కొనమంటే కొంటాను.. నా ఆరాటం అంతా మీగురించేగా... మీ భవిష్యత్తుగురించి నీకంత నిబ్బరంపుంటే నాకుమాత్రం ఏంభయం? ... అలాగే రేపువెళ్ళి కొందాం...సరేనా?..."

భార్య మొహంలో విరిసిన ఆనందం చూసి తృప్తిగా నవ్వాడు కృష్ణమూర్తి. శాంత యీసారి ఖర్తుచేయి తీసేయలేదు.

*　　　*　　　*

పోర్టికోలో కాడిలాక్ కారాగింది. డ్రైవరు తలుపుతెరిచి పట్టుకున్నాడు. రాజారావు చిరాగ్గా ఏదో ఆలోచిస్తూ కారు దిగి, ఎదురొచ్చిన నౌకరుమీదికి చేతిలో కోటు విసిరాడు. బెడ్‌రూమ్‌లోకి వెడుతూనే... కేకలు పెట్టాడు బంట్రోతుమీద..."నీ కెన్నిసార్లు చెప్పాను, నేనొచ్చేసరికి యీ గది చల్లగా వుండాలని! యిప్పటి వరకు ఏం చేస్తున్నావు?"

నౌకరు బిక్కమొహంవేశాడు. గబగబవెళ్ళి ఎయిర్‌కండిషనర్ స్విచ్ ఆన్‌చేశాడు.

'గెటౌట్!' విసుగ్గా అరిచాడు రాజారావు. వాడు అతివినయంగా 'చాయ్ తెమ్మంటారా సాబ్!' అనడిగాడు...రాజారావు ఫోమ్‌సోఫాలో ఫోమ్ తలగడాకి జారగిలబడి కాళ్ళూచేతులూ జాచుకుని కూర్చున్నాడు ..వాచి చూచుకున్నాడు...'అక్కర లేదు...' అన్నాడు...వాడు వెళ్ళిపోతుంటే మళ్ళీ ఏదో గుర్తువచ్చి 'అమ్మగారేరి?' అడిగాడు.

"క్లబ్బుకి వెళ్లారు సాబ్!..."

"ఎవరితో?"

"తులానీసాబ్ వచ్చారు... ఇద్దరూ వెళ్లారు..."

"హు" రాజారావు చేతిలో సిగరెట్టు వేళ్ళమధ్య నలిగిపోయింది. కసిగా నలిపి ఏష్‌ట్రేలో పారేశాడు. 'తులానీ!' ఆ పేరు తలుచుకుంటే రాజారావు వళ్ళు మరింత చిటపటలాడింది. లేచి విసురుగా పచార్లు సాగించాడు. మళ్ళీ కూర్చుని తల రెండుచేతులతో నొక్కుకున్నాడు...కణతలు బ్రద్దలవుతున్నాయి! ఫాక్టరీలో యింతసేపూ రెండొందలమంది కూలీలు ఘెరావోచేసి కదలనీయలేదు! తలనొప్పి మరింత ఎక్కువయింది యింటి కొచ్చే సరికి...ఎప్పుడూ అంతే! తన తల నొప్పి యింటి కొచ్చేసరికి మరింత ఎక్కువవుతుంది! శారీరకబాధ ... మానసిక ఆవేదన రెండూ మరచిపోవాలంటే ఒకటే దివ్యౌషధం!... 'ఖుషీరామ్!' పెద్ద కేక పెట్టాడు రాజారావు ... నౌకరు చేతులు కట్టుకు నిలబడ్డాడు. "గ్లాసులు, ఐసు తీసుకురా!" అన్నాడు. బీరువాలోంచి వాట్ 69 తీసి ఐసువేసుకుని కలుపుకున్నాడు రాజారావు సోడావేసి... ఒకపెగ్ త్రాగే సరికి మనసు చల్లబడింది... అలా సిగరెట్లు త్రాగుతూ రెండు మూడు పెగ్‌లు పూర్తిచేశాడు... అలవాటయిన కారణంగా అతనికేం కాలేదు. కానీ ఈ లోకంలోంచి కాస్త మైమరపించింది!

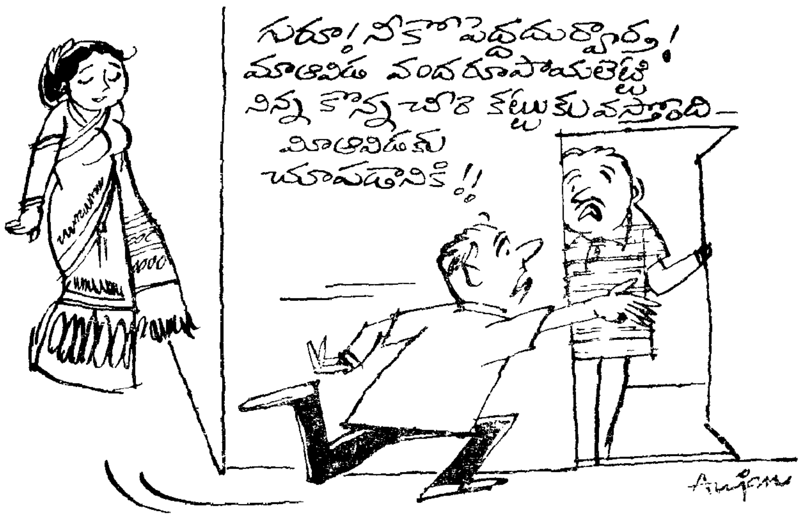

ఆవేదన తగ్గిందనిపించింది ... ఓగంట అయ్యాక మళ్ళీ నౌకరుని పిలిచాడు ... 'స్నానంచేస్తాను, టబ్ నిండా నీళ్ళనింపు!' ఆజ్ఞాపించాడు. ఖుషీరామ్ టబ్ నిండా నీళ్ళనింపి, టవల్స్ రెడీచేశాడు. అయ్యగారి బూట్లువిప్పి, బాత్‌రూము శాండల్సు కాలికి తొడిగాడు. చన్నీళ్ళలో లవండర్ సబ్బుతో స్నానంచేశాక కాస్త సేదదీరి, అతనివళ్ళు, మనసు చల్లబడింది. అలా టబ్‌లో పడుకునే సిగరెట్టు వెలిగించుకున్నాడు...ఎదురుగాతీసిన తలుపు సందులోంచి గదిలోని రమ బస్ట్‌సైజు ఫొటో నవ్వుతూంది, రాజారావు మొఖం తిప్పుకున్నాడు. రమ! రమాదేవి! లక్షలకధికారి రాజారావుభార్య! ... లోకానికి అంతే తెలుసు! పేరుకిమాత్రమే తన భార్య! రాజారావు క్రూరంగా నవ్వుకున్నాడు! ఆవిడకి తనడబ్బు తనహోదా పనికొస్తుంది! తను పనికిరాడు! ఆవిడ లోకం వేరు! తనలోకం వేరు! ఆవిడ లోకం క్లబ్బులు, కోక్‌టైల్సు, పార్టీలు, డాన్సులు, ఫ్రెండ్సు...! తన లోకం ఫాక్టరీలు, కూలీలు, ఘెరావోలు, స్ట్రైకులు, లాభ, నష్టాలబేరీజులు. ఆమె లోకంలోకి తన లోకంనించి వెళ్ళలేడు. వెళ్ళడానికి మనసూలేదు, టైమూలేదు! తనలోకంలోపడి శ్లేష్మంలో ఈగలా కొట్టుకుంటున్నాడు! ఆవిడా లోకంలో విహంగంలా విహరిస్తూంది!

అలా అరగంట నీళ్ళల్లో కూర్చుని లేచి పైకి వచ్చాడు రాజారావు. నైటు సూటు తొడుక్కుని పిల్లల గదిలోకి వెళ్ళాడు! తొమ్మిదిన్నర! పిల్లలిద్దరూ సిల్కు నైట్ డ్రస్సులలో ఫోమ్ బెడ్లమీద, ఎయిర్ కూలర్ చల్లపరిచిన గదిలో

నిద్రపోతున్నారు ప్రశాంతంగా! వాళ్ళ ఆయా క్రింద పడుకుని గుర్రుపెడుతూ నిద్రపోతూంది అదృష్టవంతులు' నిట్టూర్చాడు రాజారావు వంగి, పిల్లలిద్దర్నీ ముద్దు పెట్టుకున్నాడు కర్టన్లులాగి నెమ్మదిగా గదిలోంచి బయటికి వచ్చాడు అంతామరచి పిల్లలతో హాయిగా కాసేపు గడపడానికన్నా నోచుకోలేదు తను వాళ్ళటైము తనటైము కుదరదు ప్రొద్దుట ఎనిమిది గంటలకిలేచి తయారై బ్రెక్ఫాస్ట్తీసుకుని పైకివచ్చేసరికే ఇద్దరూ కారులో కాన్వెంటుకి వెళ్ళిపోతారు రాత్రి తను వచ్చేసరికి నిద్రపోతారు వ్చ్' ఏంబ్రతుకో' పిల్లలకి, మంచి ఇంగ్లీషుసినిమా పిల్లలసినిమా వచ్చింది తీసికెడతానని ప్రామిస్ చేశాడు రోజూ కింటె ముందు బయలుదేరాడివాళ' వెధవలు కూలీలందరూ కట్టకట్టుకుని ఘెరావోచేశారు రెండు గంటలు' రాస్కెల్స్, డర్టీరోగ్స్' షూట్చేసి పారెయ్యాలి వెధవల్ని' రోజూ స్ట్రైకులు, ఘెరావులు' రోజుకోసారి జీతం పెంచాలి' తిండిలేనివెధవల్ని పిలిచి కూలీయిస్తే తలతిరుగుడు' వాళ్ళకోరికలు తీరుస్తున్న కొద్దీ పెరుగుతుంటాయి వాళ్ళనని ఏం లాభం' వాళ్ళని నెత్తెక్కించుకుని తమ మీదకి ఉసకొల్పె ప్రభుత్వాన్ని అనాలసలు' వెధవ ఫాక్టరీలు మూసి పారేసి, ఏదోధరకి అమ్మిపారేసి, ఆ ఉన్న డబ్బుతో ఎక్కడో ప్రశాంతంగా జీవితం గడపాలనిపిస్తూంది కానీ: . లాభంలేదు' యిదో ఊబి' యిందులోదిగాక మరి లేవలేరు, యీ జీవితం అందించే సౌఖ్యాలపై లోభం తమని ఆఊబిలోంచి పైకి రానీయదు' .

పదిగంటలు కొట్టింది' ఆవిడగారి కోసం ఎదురుచూడడం దండగ' రాజారావు లేచి డైనింగ్రూములోకి వెళ్లాడు కునికిపాట్లుపడుతున్న వంటవాడు గాభరాగా లేచి అన్నీ అమర్చాడు టేబిల్మీద! భోజనం అయిందనిపించుకుని ఇవతలికి వచ్చాడు బెడ్ప్రక్కన లాంప్ స్విచ్ నొక్కి ఓ యింగ్లీషు నవల తీసుకున్నాడు చదవడానికి పదకొండు కొట్టాక కాసేపటికి బయట కారుచప్పుడు వినిపించింది దాంతోపాటు నవ్వులు, బైబైలు, గుడ్నైట్లు వినిపించాయి కూనిరాగంతీస్తూ కులాసాగా లోపలికి వచ్చిన రమని పుస్తకంలోంచి చూశాడు రాజారావు రమతోపాటు ఖరీదయిన వింత సెంటు పరిమళం గదంతా అలుముకుంది ఆ సెంటు తమదికాదు' ఎవరిదో రాజారావుకి తెలుసు' రాజారావుని చూసి కూనిరాగం ఆపింది రమ బ్యాగు డ్రస్సింగ్ టేబిల్ మీదికి విసిరి, అద్దంలో వయ్యారంగా తన అందం చూసుకుంది సావకాశంగా ఫాషన్గా చుట్టిన సిగలోంచి పిన్నులన్నీ లాగింది జుత్తు బుజాలమీదికి జారేట్టు బ్రష్ చేసుకుంది కర్టెనులాగి బట్టలు మార్చి నైలాన్ నైట్గౌను తొడుక్కుంది

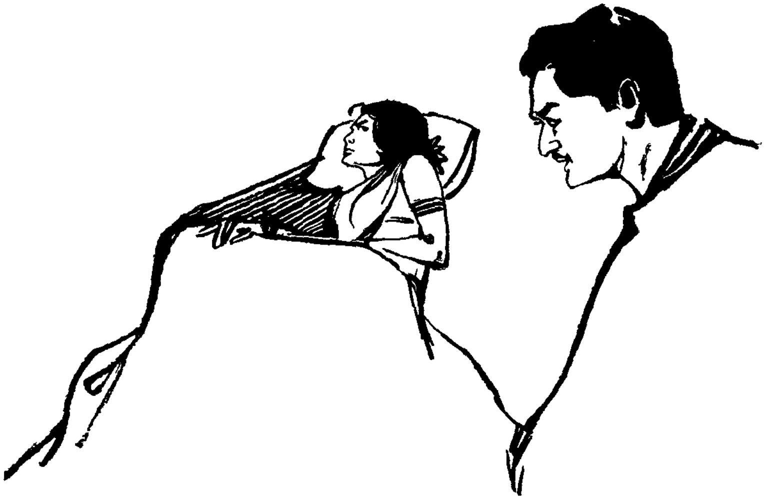

బాత్‌రూమ్‌కి వెళ్ళి ముఖం కడుక్కుని పౌడరద్దుకుని వచ్చింది. డైనింగ్‌రూములోకి వెళ్ళి భోజనం చేయనని వంటవాడితో చెప్పివచ్చింది. ప్రక్కదగ్గరికి వచ్చి తలగడలు సర్దుకుని పడుకోబోయింది అంతా ఒకవంక కనిపెడుతున్న రాజారావు వళ్లు ఉడికిపోయింది. ఎంత నిర్లక్ష్యం! ఎంత తలతిరుగుడు! మొగుడన్న మనిషి ఎదురుగా వుంటే చూడనైనా చూడనట్టు, పలకరించకుండా ఎంత తలబిరుసుగా ప్రవర్తిస్తూంది! ఇంట్లో కట్టుకున్న మొగుడుండగానే బయట ఎలాంటి వేషాలు వేస్తూంది!...హు... తనే కొమ్ములు యిచ్చాడు మొదట!... యీ రోజు విచారించి ప్రయోజనం ఏమిటి? .పరువు, ప్రతిష్ఠకోసం అన్నీ సహిస్తున్నకొద్దీ మరింత చెలరేగుతూంది! .ఎన్నాళ్ళిలా...! రాజారావు ఎంత అణుచుకుందామని ప్రయత్నించినా ఆవేశం అణగలేదు. నెమ్మదిగా పుస్తకం ప్రక్కన పెట్టాడు.

"టైమెంతయిం దిప్పుడు?" రమ మొహంలోకి సూటిగా చూశాడు రాజారావు.

"పదకొండున్నర..." అతి వినయంగా జవాబిచ్చింది.

"ఇంతవరకు యిల్లు గుర్తులేదా?" కోపంవస్తున్నా సౌమ్యంగానే అడిగాడు.

"వచ్చింది కాబట్టే వచ్చాను..." నిర్లక్ష్యంగా పడుకుంది రమ.

"ఏం, పాపం తులానీ యింట్లో పడుకోలేక పోయావా, యింత రాత్రి రాకపోతేనేం..."

రమ గిరుక్కున తిరిగి తీక్షణంగా చూసింది...ఏదో విసురుగా అనబోయి వూరుకుంది.

"ఏం, మాట్లాడవు? ... అర్ధరాత్రి వరకు యిల్లుపట్టకుండా తిరగడంలో నీ ఉద్దేశం ఏమిటి?" తీక్షణంగా అడిగాడు.

"ఇంట్లోతోచకపోతేక్లబ్బుకివెళ్ళడం తప్పా? తమరు వెళ్ళి ఆఫాక్టరీలో కూర్చుంటే నేనిక్కడ గోళ్లుగిల్లుకుంటూ కూర్చోవాలా?" రమ గొంతు హెచ్చించింది.

"తోచకపోతే ... అర్ధరాత్రివరకు పరాయిమగాళ్ళతో త్రాగి తందనా లాడుతున్నారా అందరాడాళ్ళూ...నీకో మొగుడున్నాడన్న సంగతి గుర్తుందా అసలు?.."

"ఏం! గుర్తుండకపోవడానికి నా మతి సరిగానే వుంది యింకా..."

"రమా, నీ ప్రవర్తన నాకేం నచ్చలేదు...ఇదివరకు చాలాసార్లు చెప్పాను... మళ్ళీ చెపుతున్నాను...ఇలా చూస్తూ నేనూరుకోను ఎన్నాళ్లో...అనవసరంగా నన్ను రెచ్చగొట్టకు...హు...నా యింట్లో నా ఉప్పుతింటూ...నా ఎదురుగానే నీ నాటకాలు ఆడుతున్నావు...ఇది ఎంతమాత్రం సహించను..." కోపంగా అరిచాడు రాజారావు.

రమ ఆడపులిలా ఆవేశంగా లేచి కూర్చుంది. "ఏం బెదిరిస్తున్నారా నన్ను.. ఈ బెదిరింపులకి జడవడానికి నేనేం చిన్నపిల్లనికాను.. మీక్రింద దాసీదాన్నికాను... మీకంత కష్టంగావుంటే మీ కెలానచ్చితే ఆవిధంగా చేసుకోండి...అంతేగాని ప్రతిరోజూ ఈ బెదిరింపులు మానండి " విసురుగా పడుకుంది రమ

రాజారావు నిట్టూర్చాడు ... లాభం లేదు! ... రమని తనేం చెయ్యలేడు! తనది ఉత్త బెదిరింపుమాత్రమేనని రమకీ తెలిసిపోయింది. అందుకే అంత నిర్లక్ష్యం! లక్షల కధికారి రాజారావు భార్యని వదిలేశాడని లోకం చెప్పుకోడం తను భరించలేడు! పరువుకోసం ప్రతిష్ఠకోసం హాలాహాలం అమృతంలా మింగుతాడు! ఆ సంగతి రమకీ తెల్సు! అందుకే లెక్కచేయడంలేదు తనని! సంఘంలో హోదాకోసం, పరువుకోసం రమ, తను భార్యాభర్తలలాగ ... అన్యోన్య దంపతులుగా నటించాలి! తప్పదు! యీ సొసైటీ లైఫ్, యీ ఆడంబరాలకి దాసోహమనక తప్పదు తనలాంటివారు!

రమ! ... ఎంత నిశ్చింతగా నిద్రపోతూంది! అదృష్టవంతులు అందరూ! ఎయిర్ కూలర్లు, డన్‌లప్పిల్లోల మధ్య కూడా నిద్రకి నోచుకోని దురదృష్టవంతుడు తాను!...ఎందుకీ లక్షలు తనకి! ఇంటాబయటా కూడా సౌఖ్యంలేని బ్రతుకు!.. ఈ సంగతిఎందరికి తెలుసు?..

ఆలోచనలకి స్వస్తిచెప్పి, లైటార్పి బలవంతాన కళ్ళు మూసుకున్నా నిద్రపట్టని రాజారావు కళ్ళముందు...రమ, తులానీ, ఫాక్టరీ, ఘెరావ్ చేస్తున్న కూలీలే కన్పిస్తున్నారు! పాపం లక్షాధికారి రాజారావుకి నిద్ర ఎలా పడ్తుంది?!